

Nu caii

Ceea ce ador eu nu sunt caii, cu modernitatea lor,
durata de viață domestică de 25 de ani. Ceea ce ador
este un gândac care trăiește doar o zi, mai ales dacă
este o zi groaznică, o zi de deraiere de tren sau de
lac chimic revărsat sau un polițist recunoaște că a mușamalizat, o zi
în care nimeni nu se gândește la nimic altceva, cu atât mai puțin la...
acel gândac. Știu cum se simte, născut așa cum am fost eu,
în aceste vremuri putrede, ca în păcat. Toată lumea
atât de ocupată, încât au uitat să mă omoare,
și nici măcar asta nu mă va ține în viață. Eu împart
casa mea nu cu cai, ci cu a cățelușă
care vede prost la asfințit și amenință butucii,
își face cunoscut mușchiul la fiecare statuie.
Mi-aș dori ca ea să aibă o singură zi de comunicare,
ca să o pot asigura să nu-i fie teamă...
toată lumea noastră e moartă și deci nu-ți poate face niciun rău.

Natalie Shapero

Acesta este un moment nepotrivit...

... Timp de câți ani am repetat minciuna, povestea ... Bărbatului de vârstă mijlocie cu șapcă
tipul cu ochelari fumurii care m-a ajuns din urmă în timpul nopții, smulgându-mă de pe
stradă, de gât și mă aruncă... într-un șanț, unde m-a țintuit?

Eu m-am plimbat, am reflectat, am gândit, am gândit fără scop, am condus o mașină până
la platoul sterp al Munților Apalași la marginea sudică a țării, apoi m-am întors în cerc spre
câmpia centrală și mi-am dat seama că trebuie să fiu sinceră. Nu a fost un șanț. A fost un

platou. Am regretul meu de a fi respins în mod repetat platitudinea terenului, sau - în funcție de punctul de observare - felicitările mele pentru parcela virană de acolo - care a fost creată cu o mică adâncime. Ar trebui să precizez, de asemenea, că aceasta este o presupunere. Nu e ca și cum m-aș fi întors cu un ciocan, cu țărugi, cu vopsea și cu sfoară pentru a măsura cu adevărat denivelarea. Cică, dacă ai pune o bilă pe acel pământ, aceasta ar rămâne așezată. Nu s-ar rostogoli. Nici vorbă. Nici vorbă să se încordeze, să se răsucescă, să se rotească, să lovească sau să se ridice și să plece...

Bărbatul și baia lui

NATALIE SHAPERO

În urmă cu șase ani, marele muzeu a vândut opt tablouri celebre oferite la licitație, pentru milioane nespecificate, "Omul la baie" de Gustave Caillebotte.

Acum este la modă să ai o copie a acestuia, și de fiecare dată când văd una atârnată ca decor, sunt aproape sigur că asta e ceea ce Caillebotte se gândea când a făcut pânza în 1884:

O scorie din secolul XXI din Boston care să vadă o reproducere înrămată, amintindu-și de un studiu despre cum

spălatul poate induce un sentiment de vinovăție. Ceea ce îmi amintesc este că el a insistat să mă spăl înainte de a pleca. Asta, și că încerca să fie visător. Mi-a luat maxilarul în mână și a spus că în viața următoare, vom fi cu adevărat împreună, și stânjeneala din vocea lui m-a făcut aproape sigură că el știa ceva ce eu nu știu.

Acum mănânc corect, mă antrenez din greu, îmi fac injecțiile.

În viața asta – pescuiesc pentru a rămâne în viață cât mai mult timp, fiind aproape sigură, așa cum sunt eu, de ceea ce va urma...

traduceri- AG

BIO

Natalie Shapero s-a născut în Chester, Pennsylvania, și a obținut o diplomă de licență în seminarii de scriere la Universitatea Johns Hopkins, un master în poezie la Universitatea de Stat din Ohio și un doctorat în drept la Universitatea din Chicago. Este autoarea colecțiilor de poezie *No Object* (Saturnalia, 2013) și *Hard Child* (Copper Canyon Press, 2017). Scrierile sale au apărut în *The Believer*, *The New Republic*, *Poetry*, *The Progressive* și în alte publicații și este redactor la *Kenyon Review*. În 2012-2014, a fost bursieră a *Kenyon Review*. Shapero predă la Universitatea Tufts.